

## Flying to the Mersey [Bildealbum fra turen](#)

To tenåringer, en student, en lærer (og United-supporter) og en kvinnelig fengselsbetjent (og samboer) samlet seg for å gjøre stas på familiens 50-årsjubilant. Jo da, farsan blir 50 år, og som en svoren Liverpool-mann på sin hals gjennom et halvt århundre hadde han spinket og spart for å kunne ta med familien på tur. På tur til sitt Mekka hvor han vanligvis retter seg etter nærmeste tv-skjerm, ofte fra Fetter Antons lokaler. Dette blir hans andre pilegrimsreise, en pilegrimsreise som han har gjennomført en gang tidligere kun for å se sine elskede profeter bli nedsablet 6-3 på Anfield mot en gjeng våpenelskende kanonister fra London. Det kunne bare gå en vei, denne pilegrimsreisen måtte bare bli en opptur.

Dagen var onsdag, dagen da de fleste europeiske topplagene spilte Champions League-kamper. Været var som en temmelig normal norsk februar dag, og vi satt kursen med gode, gamle Bastø I over Oslofjorden. Første etappe gikk smertefritt, og vi kjørte i land i Horten like tørre. Videre fulgte en god halvtime i sjuseters bil retning Torp. Vi ankom flyplassen like hele. So far, so good. Innsjekkingen bød på en lynrask ompakking da vekta bikket over de tillatte 15 kiloene med innsjekket bagasje. Hva gjør man ikke for å blidgjøre sjefene i Ryan Air? Vel innenfor passkontrollens grenser sitter mange passasjerer i ferdigstilling. Man skulle tro sivilisasjonen sto på sammenbruddets rand og de siste restene med mat skal fordeles utover folkemengden. Bortsett fra en liten flokk; de som har kjøpt Ryan Airs "Priority"-billett og kan gå først inn på flyet. Resten av oss som står som sultne og avmagrade ulver og mander oss opp til å løpe ombord for å skaffe oss seter i omtrent samme område på flyet. Vi tenker utenfor boksen og setter i rask gange mot bakparten av flyet. Vi hiver oss ned i de tre første setene vi ser på både høyre og venstre side av flyet; helt bakerst. Jungelens lov gjelder ombord på Ryan Air så vel som på savannen. Vi er i toppen av næringskjeden; vi fikk seks plasser ved siden av hverandre. Det er nesten som om vi kan rive av oss skjorta og slå oss på brystet som Johnny Weissmuller i sin beste alder.

Etter en ombordstingning som minner mer om en evakuering fra et katastrofeområde (Ryan Air har det travelt etter å komme seg i lufta, ikke uten grunn at 90 % av flygningene lander i rute), sitter vi med akterenden godt parkert ned i nedstrippet flysete. Alt over setebelter er ekstrautstyr. Det er raskt, og det er billig. Trenger man egentlig mer? Ikke så lenge kong Ipod regjerer bortover midtgangen.

Flyturen går greit, og vi lander ikke mindre enn en halvtime før(!) ruta. Kaptein Kosmonaut i pilotsetet har virkelig hatt klampen i bann over Nordsjøen, og spiller av flyselskapets sedvanlige trompetfanfare når hjulene treffer rullebanen. I det flyet parkerer ved gaten går det like fort ut av flyet som inn, og vi blir elegant geleidet ut i et ufyselig vær som er regnets halvbror og snøens gjerrige tante. Sluddet raser ned, i det flyplassen som har forevige John Lennons navn tar oss inn under tak og geleider oss inn i passkontrollen. Og hva er egentlig vanlig kotyme når man får sjekket passet? Hvor skal man egentlig rette blikket? Er det noen måte å gjøre dette på uten å se ut som om du har slått i hjel passkontrollørens fløyelsmyke hamster og er skyldig på alle punkter?

Tre koffertene rikere finner vi veien ut av ankomsthallen og ser etter sjåføren Liverpoolreiser har fikset til oss. Da Ryan Air tydeligvis flyr raskere enn sin egen skygge, er vi en god halvtime før sjåføren skal møte oss. Etter hvert kommer en trivelig korthåret scouser inn med et skilt merket Liverpoolreiser. Han viser oss vei til bilen, og det er ikke en "shabby" måte å reise på. Fra Ryan Airs åletrange kabin sitter vi nå i en Mercedes minibuss med automatiske dører og rikelig med bein plass. Et annet par som også hentes av samme firma feier avgårde i

en ikke direkte stygg Mercedes av nyere sportsmodell. 20 små minutter senere står vi utenfor Casartelli - Posh Pads (direkte oversatt: snobbeleiligheter), et leilighetshotell som virkelig lever opp til navnet sitt. Det er ikke ofte hoteller overgår forventningene, men her snakker vi om å få bena slått bort under seg. Marmorgulv, enorm stue, nydelig åpent kjøkken, to bad, to enkeltsenger, en dobbeltseng. Undertegnede går gjerne god for rom 4 og 7, utrolig flotte saker. Til og med en diger flatskjerm tv man kan skule på BBCs OL-sendinger ut i de sene nattetimer. Life is good!

50 meter ut døra til høyre finner vi nærmeste Tesco's, en supermarkedkjede som virkelig har alt du trenger av mat og drikke. Vi handler inn det nødvendige, selvfølgelig også bacon for å lage en ekte engelsk frokost badende i fett dagen derpå. En god natts søvn etterpå står far med stekepanna og freser noen dødsdømte baconskiver på full varme på en nådeløs engelsk gassplate. Kombinasjonen av steikos fra engelsk bacon og det å ikke ha slått på vifta over ovnen er en bokstavelig talt høytlydene kombinasjon. Vi kan i hvert fall bekrefte av brannvern i form av skrikende alarmer fungerer i beste velgående på Casartelli.

Det som slår meg mest med Liverpool er hvor fantastisk flott bykjernen er. I mitt hode har alltid Liverpool vært å anse som en fattig by, noe den jo fortsatt er på mange måter. Likevel er den knapt årgamle Liverpool 1 i hjertet av sentrum noe av det flotteste jeg har sett av nyere byplanlegging. Det kan regnes som en shopoholikers El Dorado. Men i motsetning til den forsvunne gullbyen finnes det flust av kart av Liverpool 1, både på tavler men også på enorme veggmalerier rundt omkring. Og ingen tur til Liverpool er komplett uten en pils på The Cavern, plassen hvor et lite gutteband ble oppdaget på slutten av 50-tallet. Tror de het noe med "Beatles", kan det stemme? Skulle forresten hilse fra en kar som stod og hang på hjørnet utenfor, mener han het John.

En del dagslønner senere tar vi turen opp i Chinatown for en rask matbit, etter at en trivelig herremann ved navn Lasse fra Liverpoolreiser har vært innom med kampbillettene. Han har til og med mikset og trikset litt med en og annen for å sørge for at vi fikk seter i nærheten av hverandre. Tre og tre plasser er ikke ille å få til på The Kop. På en av de første restaurantene på høyre side etter den enorme inngangsporten til bydelen tusler vi inn knappe ti minutter før åpningstid. Den er tydeligvis å anse som veiledende, for så fort en av de ansatte ser seks sultne nordmenn på trappa, kommer de løpende til døra og slipper oss inn. For knappe seks hundre kroner har seks sultne vikinger spist seg sprekkmette på chow mein, vårruller og stekt ris og drukket seg vekk fra den verste tørsten. Ikke direkte skremmende priser.

Lett matsigne går vi på leting etter en taxi for å ta oss til Anfield. Ti minutters gange senere får vi haik med en trivelig taxisjåfør som ikke tenker spesielt mye på at vi er seks passasjerer pent fordelt på fem seter. Praten går løst og fast om hvor han har reist og at han generelt har sansen for nordmenn. Ikke vanskelig å komme i prat med folk i denne byen. Knappe sju pund og 15 minutter senere står vi utenfor Alberts'. Far leder følget inn i et smekkefullt lokale og peker plutselig rett opp i taket. Vi vrir nakken mot høyere makter. Der kommer et gult og svart MFK-skjerf til syne, et skjerf som ble hengt opp i løpet av forrige pilegrimsreise. Ellers tar vi en titt på hyllesten til Hillsbrough-ofrene, og det er ikke til å legge skjul på at det kommer en liten klump i halsen på den stauteste når man tar en titt på gjørmete skjerf med møkkete fotspor som har satt sine dype spor etter en av historiens mest kjente tragedier på en sportsarena.

Vi får et lite glimt av spillerne i det de går av spillerbussen der vi står utenfor Legends Lounge, men det er vrient å se ansiktene. Det eneste som er sikkert er når Steven Gerrard går

av. Folkemassen bryter ut i beundrende rop. Kursen går videre innom supporterbutikken, og rakt videre til Parks'. Vi klarer mot alle odds å komme oss gjennom den ekstremt tettpakkede plassen frem til bardisken, og får bestilt tre pils og to cola. Det går på håndsignaler, da de ivrigste synger høyere enn hva som er akseptabelt å overdøve med en bestilling av drikke. Tre øl er enkelt nok; tre fingre opp. To cola var verre for ettertida. To fingre ble holdt opp og ordet "cokes" mimet. Problemet er jo at to fingre opp er blant de minst fine tingene man kan vise en engelskmann. Enkelt oversatt: "Up yours!". Vel, vel, live and learn. Men en av The Beatles sa vel også "Live and let die"...

Vel inne på Anfield ser vi inn på gresset. Kulda får det til å "ryke" av matta, den kalde vanndampen skaper en ganske så magisk atmosfære under de blendende flomlysene. Det er en så fin setting du kan få for en fotballkamp. For far er det ekstra spesielt; Liverpoolreiser fikset oss som nevnt billetter på legendariske The Kop. Et høydepunkt for en mann som har regnet dette som sin ytterste helligdom gjennom 50 år. Historien om "The yellow Mersey" blir fortalt både en, to og tre ganger, men er like fascinerende hver eneste gang. Tankene går tilbake til årene før sitteplassenes inntog, da man sto fire på hver seteplass, tett i tett. Andre tider, såpass er sikkert. Men selv i dag virker det som om sitteplass på The Kop er "veiledende", for det er fint lite sitting underveis i kampen.

Selv for en helsvoren United-supporter går det kaldt nedover ryggen da "You'll Never Walk Alone" runger ut over stadion i minuttene før kampstart. Få andre klubber i verden har en så innsverget tradisjon som fortsatt holdes i hevd, og i en såpass fantastisk setting. Om ikke spillerne føler seg privilegert hver gang de løpet ut på stadion til noe slikt, bør man virkelig finne noe annet å holde på med. Denne tradisjonen skyver også en viss forventning fra supporterne over på spillerne, en slags "nå gjør vi vårt, ikke skuff oss". Det forplikter, ikke så rent lite heller...

I det kampen mot Unirea Urziceni blåses i gang, ser vi noe som ikke helt henger på greip. En hoveddommer, to assistentdommere (nei, det heter linjemenn fortsatt, samme hva FIFA måtte si) og en fjerdedommer. Men, som i et dårlig veddemål, har dommeren med seg to dommere til ikledd svarte treningsbukser pent stasjonert innenfor hver sekstenmeter. De gjør lite annet enn å prøve å ikke stå i veien for kantspillerne for begge lag. Det de egentlig gjør er å ta oppmerksomheten vår bort fra kampen, vi er mer trollbundet med hva i alle dager de egentlig holder på med. Samme det, vi prøver å holde fokus.

Rumenerne legger 10 mann i forsvar og en spiss halvveis inn på egen halvdel. Liverpool angriper og angriper, men får ikke betalt for strever. Riera sliter på vingen og suller bort ballen angrep etter angrep. Først når han byttes ut til fordel for Babel blir det fart på sakene. Det er som om hele laget for en vitamininnsprøytning. Ikke mange minuttene etterpå, drøye ti minutter før slutt, skaper Babel et angrep alene, og N'Gog får en siste pannebrask på ballen og den går i mål. The Kop eksploderer. Likevel er det mer en jubel av lettelse, ikke over seier og mestertakter. Å slite seg til 1-0 hjemme mot et rumensk lag i Europas nest gjeveste selskap er ikke å betale tilbake den lojale skaren på The Kop i forhold til hva de forventer. Da sluttsignalet går er det en behersket applaus over seieren, og mange rister på hodet på vei ut av Anfield. For vårt lille reisefølge fra Norge har det uansett vært en opplevelse å ta med videre.

Vi praier en full dobbeltdekkerbuss som står med nesa mot sentrum og håper på det beste, og vi treffer omtrent der vi skal. Vi går innom Tesco's, kjøper noe enkelt å smatte på og setter kursen mot Casartelli's igjen. Forskjellen på familietur og "guttetur" er at kursen går mot

senga, ikke mot puben i de sene nattetimer i havnebyens levende sentrum. Vi traff noen fra ”guttetur”-kategorien på flyet hjem, de var ikke vanskelig å skille ut i mengden.

Vi tilbringer den siste dagen med å tusle mer rundt i sentrum og rekker så vidt en snartur innom sjøfartsmuseet før vi har avtalt henting fra vårt lune rede på Casartelli av samme sjåfør som hentet oss på flyplassen. Minuttene går, og etter noen telefoner kommer han joggende inn drøye 20 minutter for sent. Han har stått fast i trafikken. Han legger flat pedal hele veien til John Lennon Airport, og vi småløper til innsjekkingen. Videre følger lett jogg til sikkerhetssjekken, hvor vi blir stående en god halvtime. Å få en haug internasjonalt reisende til å strippe ned til sokkelesten gjør at ting tar tid, noe som passer litt dårlig for en gjeng nordmenn som i følge billetten har en gate som stenger om fem minutter. "Heldigvis" er flyet forsinket, og vi får nummeret til gaten i god tid og jogger videre. På gate 31 står vi i spenning, noe vi gjør i et gode 20 minutter. Deretter dukker det opp to damer som begynner å gå gjennom hele køen og rive billetter. Vi venter enda litt til. Plutselig dukker det opp et Ryan Air-fly utenfor vinduene, og vi får vite at vi er klare for ombordstigning. Stakkarene på flyet er ikke ute en gang, før en lang kø nordmenn er på vei ut mot flyet, kun for å stå ventende inne i tunnelen. Deretter kommer vi ut utenfor flyet og må vente enda litt til. Det er den store ventedagen...

En time og tjuefem minutter senere gjør vi oss klar for landing på Torp, og etter noe som minner om en scene fra Top Gun er vi faktisk nede i et vanvittig snødrev. En minneverdig tur til min fars Mekka tas med seg, og mitt møte med The Kop går nok ikke i glemmeboka med det første. Og min fars andre pilegrimsreise endte opp med en seier, noe som må sies å være en opptur fra 6-3 tapet sist.

Gratulerer med dagen, pappa! YNWA

T.R.S., 21/2-2010

[Bildealbum fra turen](#)